

DECIDIDES APOSTES POÈTIQUES

Sebastià Poy Alegret (Els Pallaresos, Tarragona, 1956) publica el poemari *Calç als llavis* en la col·lecció tarragonina Cuadernos de la Perra Gorda l'any 2004.

Amb el seu primer llibre, *La comissura de la memòria* (1999), ja havia pautat un tret que definia la seva manera poètica, l'especial atenció en l'ús de la llengua. Si una qualitat distingia de forma particularíssima aquell llibre de 1999 era que donava notícia de l'aparició d'un poeta que presentava en els versos una atenció extrema en l'elecció de tots i cadascun dels vocables. El poeta operava sobre la llengua quantes torsions sintàctiques convenien a la musicalitat i al ritme, però mostrava un viu desig per aportar al lector un riquíssim repertori lèxic. Es tracta, és evident, d'un delicada operació que expressa un gran amor per la llengua. Aquesta qualitat —s'ha d'admetre que no massa freqüentada pels més recents poetes— feia de *La comissura de la memòria* (1999) un poemari que obligava a una lectura no tan sols atenta sinó exigent, no menys minuciosa que la rigorosa preocupació que el poeta havia posat en les eleccions lèxiques amb les que elaborava versos, poemes, el llibre sencer. Aquesta qualitat era meritòria, veritablement valuosa, ja que el poeta, que té el dret a erigir-se en acurat amant del lèxic, el dret de fer servir la llengua sincerament i completa, lliurava amb la seva obra aquell lèxic que —tal vegada a causa dels mitjans de comunicació— és utilitzat de manera vaga, imprecisa, incorrecta o va caient en desús. No es tracta de qüestions didàctiques o arqueològiques. El lector que es va atansar a *La comissura de la memòria* (1999) va poder comprovar-ho. Es tracta d'una viva passió per la llengua, d'un proclamat gaudiment per l'ús més acurat, de l'entusiasme que provoca la precisió lèxica escollida.

L'últim poemari, *Calç als llavis*, presenta aquell mateix tret que —ara ja s'ha d'admetre de manera indubtable— forma part ineludible d'aquest poeta, de Sebastià Poy Alegret. Junt amb aquesta nota distintiva i essencial, l'últim poemari desplega dos nous valors que fan que aquest llibre sigui de lectura inexcusable per als amants de poesia.

En primer lloc, el poemari mostra una acurada unitat. Es tracta d'un llibre enterament unitari de principi a fi. No hi ha en ell ni un sol poema que no formi part ineludible del conjunt. Tots i cadascun d'ells estan vaporosament i inequívoca embastats entre si formant una única

entitat poètica. I és que el poeta ha aconseguit una subtil atmosfera, en factura i en homogeneïtat impecables. Es fa possible, així, atendre a la lectura del llibre de poemes prescindint de l'ordre amb què apareixen impresos, atendre a la lectura saltant pàgines, anar d'un poema a un altre sense més pauta d'ordenació que la que neix de l'atzar o de la curiositat. El conjunt, el poemari, no se'n ressenteix. L'atmosfera ha estat convenientment disposada, homogèniament forjada.

En segon lloc, *Calç als llavis* s'enfronta a un tema escassament freqüentat en la actualitat poètica i, no obstant això, d'una exquisida tradició. *Calç als llavis* deambula pels paratges de la mort, segueix els rastres que el poeta ha percebut i recorre els àmbits que ha entès més propicis. Un dels rastres es percep en el títol mateix, *Calç als llavis*, una sinuosa metàfora que anuncia la seva temiblement amorosa proximitat.

JUAN GONZÁLEZ SOTO

Publicat al diari *El Punt* el 2 de gener de 2006

http://www.vilaweb.cat/www/elpunt/noticia?p_idcmp=1680962